

Mihályi Ödön

Fekete vihart kívántál...

Néked terült a rét a pufók domb alá, néked áradt az út
az égalja felé, néked, tenéked –
láttad-e egyszer, zavart szemed látta-e a bárányok
tört mosolyát, minden állat fiatal táncát, életét,
mely most virít ki a lombok alatt, a fák alatt,
a legelőkön szerteszt, parasztlányok danáján, esők
csurgó zenéjén – a táncot, az eke szarva mellett,
a föld hullása zsörtölődő hangján, a táncot?
láttad-e, vártad-e az ájult tél után, a színtelen fehér
gyász után a százszínű játékot, apró kedvet?
vagy fekete vihart kívántál, csattogó zivatart, letört
kalászkok közt akartál állni, haragos vetések sáros
zöldje közt...
mert a bárányt levágják, a parasztlány szoknyát terít
ázott fejére, ménkő nagy puskás nagyúr lépdél a
kavicsok közt, sután köszönnék a fáradt parasztnak,
lesöpri a szél az ártatlan levelet, fekete a vihar, hajolj
a földre, átkozott búzén nagyapád hullája markol,
valami jelre behúzza farkát a csődör – véres-e az
alkony, hogy szemedbe sebez?
vakon állsz a szántás előtt, üres az ég, tátong a határ,
vak szemed mögött a béres ostora zendül és hat ökröd
lassan kilép.

Így vagyok veled

Még tegnap bűn volt a mosoly is, ha virított a kert,
most márciusban a szemed ablaka mély
kráterek csodáit rezgeti.

Te elém terítetted az utad boldog iramát,
és a kezed árnyában hús menedék az extázis pillanata,
az öled egyszerű cél,
az öledből nőnek a legteljesebb szépek.

S ha eddig csak a szavaim könnyűsége játszott
a lehetséges jóval, a végtelennel,
ahová kinézett a kedvem, mikor már kimart
a kávéházi füst,
az öled fiatalzagú öble szabadabb börtön, mint a tér:
egyedüli élet.

Ó, mennyi lélek úszik most belém,
mert folyton bicsakló mámorral élt huszonkét évem
törvénye vagy,
ami emberré parancsolt.
Te: tudatlan erők eredője, asszony.

Neked már tavaszi anyaságuk játsszák a világok,
én még az elmálló parázspan, az időben élek
és testvéreim az emberek.

Te élménye vagy a földnek,
elementum
és én csak ember.

Így vagyok veled,
és így csoda, hogy szeretni tudsz engem.

Mint az akasztott

Mint az akasztott, kit idegen törvény ingat,
lógтам át e napot, bocsánat érte, Isten.

Cigányasszony hordja a sorsot, garasért méri, mint a homokot,
néha meglibbent a szél, és utána hajlok.

Így, így uram, ennyi történt reggeltől estig.
Megvettem valamit, és eltékoztam.